

когото отъ друга страна сичкытъ исповѣдахъ и припознавахъ благоразуміето, правосѣдіето и цѣлостта на характера му. Но сичкытъ управления подлежатъ на погрѣшки, и когато даже самъ първыйтъ министръ поема върху си изпълненіето на рѣшеніята, а въ настоящето, сичко бѣ дѣйствено отъ Пикильо.

Младыйтъ слуга, а понапредъ циганинъ, не знаеше да чете, и отъ колкото знаймы за възпитаніето и за попрището му, за него бѣше трудно да са залови за какво да е ученіе; но погрѣшката на призователныйтъ писма не произлѣзе отъ него; защото като искаше да са научи, къмъ кои лица са отправяхъ, той прибѣгна неразумно до съвѣта на сеньоръ Пауло де-Ченфуего, който бѣше въ отчаяніе отъ растящето безпрестанно благоволеніе къмъ Пикильо, а пакъ той искаше да помѣсти крышелника си въ къщата на д'Агвилара.

Но каквыто и да бѣхъ слѣдствіята на тѣзи бѣда, тѣ не можяхъ да са поправятъ; трѣбаше поне да са запревари подновяванъето имъ за напредъ; заради туй Намѣстникътъ заповѣда на слугата си или да са научи да чете въ единъ мѣсець наймного, или да си излѣзе изъ къщата му.

На другыя день, Пикильо видѣ че доде единъ челоувѣкъ съ нравъ живостенъ, но смахнѣтъ, мѣдростовеснѣйшыиъ сеньоръ Герундіо, когото той оприличи на цигуларинъ; но той бѣше профессоръ на испанската грамматика, считанъ между найизвѣстныиъ филолози на Пампелуна, който былъ съчинилъ петнайсетъ епопеи, двѣстѣ трагедии, и който давалъ уроцы за прочитъ по петдесетъ *мараведы* — 75 сантимы — сѣкый. Какъто выждате, ученіето още отъ тогасъ не са награждавало.

Отъ многото мѣжы, които бѣ търпѣлъ въ живота си Пикильо, никоя не приличаше на тѣзи която той испытываше днесъ отъ сеньора Герундіо, който като много повисокъ въ ученіено отъ ученика си, не възприемаше да слѣзе до него, той искаше още отъ първыя день да го издигне до кръга на своитѣ познанія, и да му покаже тънкоститѣ и красотитѣ